

ntamo

Pia Ronkainen

TANGO

TANGO

© 2012 Pia Ronkainen
ISBN 978-952-215-195-7

SARJAN ULKOASU
Marko von Konow

TAITTO
Make Copies

KANNEN KUVA
Mikko Ronkainen

VALMISTAJA
BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

2012
ntamo
www.ntamo.net

Pia Ronkainen
TANGO

ntamo

!

Riimipari

riitasointu

säkeenylitys

sitä voi

jättää rakastamansa kaupungin,

muuttaa maalle,

sairastua kuumeeseen,

Minut laitettiin alulle Turussa

kadottaa minän,

se ilmenee myöhemmin siellä täällä

kaikki päättyy lopulta onnellisesti

ja voi, kaikki onnelliset loput!

ne poikkeavat hyvin paljon toisistaan

yhtenä päivänä riittää,

tuomi kukkii

sitä ennen on ääni

joka kulkee takaperin

sivulta toiselle

elämä unessa

valkeiden kukkien tuoksu

isä ja äiti olivat saapuneet sinne varhain aamulla

Ruotsin laivalla

!!

Kävelen sillalle, istun hetkeksi penkille,

kuuntelen vettä

kävelen sillan yli alas rantaan

joki on pieni

katselen rantakivet, kokeilen sormilla vettä

kylmää

menen veteen,

istun, nousen, kävelen, uin

kellun virrassa

tunnen sulamisen, haihtumisen

kauhu ja ilo kiertävät vatsaa
ei ole vatsaa
hyppy
oli aivan hiljaista,
kaupunki uinui, leijui kesäamussa
huomaan, olen vesi
näen vaatteeni, ne ovat vielä minä,
jähmettyneet muotooni
vaatteet irtoavat hitaasti toisistaan
ne ovat kankeat, alkavat upota
en katso niitä enää
virtaan eteenpäin, menen sillan alta,
sillalla kuuluu kävelevän pieni ja hento,
ehkä rusakko
askel on pompahtava
olen kapea
ilon läikähdys
osun rantaan molemmin puolin,
keinun

kova tuuli iskee
puut tuijottavat
on syksy
puut ovat väsyneitä
itkevät koivut,
kuuset pitävät itsensä kiinni, mumisevat
ne puhuvat minulle
silitän kiviä, kaikki kivet jotka huomaan,
lintuja
pieniä varpusia,
leikki ylläni
tunnen hipaisuja, siipiä, jalkoja
olette väärässä paikassa, sanon
ne nauravat, menevät
joutsenet huutavat taivaalla
ovat matkalla pois
alan kangistua, tiivistyä
liikun hitaammin
joku seisoo rannalla, heittelee kivillä

rasahdan rikki

varo ettet putoa, olen syvä tässä kohta

kuulen autojen ääniä

vanhempani ajoivat isän kolhiintuneella bemarilla

puut eivät liiku,

satamasta hampurilaisravintolaan

mikään ei liiku

ei edes taivas

minä lakkaan liikkumasta

olen jäässä, mutta vain osaksi

sattuu, osa minusta virtaa, osa ei liiku

kuin minua revittäisiin

leijailleva rasvan katku,

päälläni kävellään, juostaan, läähätetään, ulvotaan

puut ovat aina vain surullisia

ymmärrän,

niiden suru liittyy minuun

virran alla

likainen puupöytä,

varpuset,

vellova, jäätävä musta

hipaisuja

parkkipaikalle saapunut tila-auto,

josta purkaantui yhdeksänhenkinen äänekäs perhe

alan virrata

ja roska-astian viereen heitetty tupakan natsat

alan pitää ääntä

menen rikki

piirtyivät heidän muistoihinsa vuosikymmeniksi,

paisun

punaiseen essuun pukeutunut

harvahiuksinen nainen luuttusi

autiota ruokailutilaa

kuin hitaassa unessa,

repeän

ihan hirveää olla joki

vuoristorata

puut ovat surusta kauhuissaan

Tango on onnellinen ja kipeä kirja onnesta ja Pia Ronkaisen edellisen teoksen *Runoromaanin* sisar. Myös *Tango* yhdistää kunnianhimoisesti runoa ja proosaa: teksti etenee assosiativisina säkeinä ja fragmentteina, aihioinaan kirjoittaminen, muutot ja kohtaamiset. Puhujaminän nykyisyys ja muistot lomittuvat ”isän” ja ”äidin” (mutta kenen?) tarinaan, *heidän* muistonsa ja kuvitelmansa mukaan lukien. Tekstin ja puhujaminän syntymät rinnastuvat, koko ajan yhtä epätodennäköisinä ja silti kuin itsestään selvinä. Kaikki alkaa virran kuvalla ja itse teksti virtaa jo ennen alkamistaan, ja vesi onkin tekstin kantava elementti: harvoin tapaa kirjaa, jossa uidaan, kylvetään, saunotaan näin paljon, ja jokin vedenkaltainen, kannattava on mahdollistamassa myös säkeiden onnellisen kellunnan ja kiepunnan – ”runo tulee miten se katsoo / parhaaksi / ja minä olen parhaimmillani, / kun se tulee”.

